

Arrest

nr. 276 772 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. CAMERLYNCK
Kerkplein 21
8800 RUMBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Panamese nationaliteit te zijn, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 25 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlages 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2021 huwt de verzoekster, die verklaart van Panamese nationaliteit te zijn, te leper met F.V.D.B., die de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekster heeft reeds een zoon uit een vorige relatie.

Op 19 oktober 2021 dient de verzoekster in eigen naam en voor haar zoon een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar echtgenoot respectievelijk stiefvader, de heer F.V.D.B., die de Belgische nationaliteit heeft.
Eind 2021 keert de verzoekster terug naar Panama.

Op 18 januari 2022 vraagt de verzoekster bij de Belgische ambassade te Panama voor haarzelf en haar zoon een terugkeervisum aan.

Op 28 januari 2022 worden de visa goedgekeurd.

Op 10 maart 2022 vindt een woonstcontrole plaats. De wijkagent stelt vast dat de verzoekster en haar zoon niet langer wonen in de woning van de heer F.V.D.B.

Op 12 april 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 29 april 2022. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2021 werd ingediend door:

Naam: U. A. (...)

Voorna(a)m(en): J. D. (...)

Nationaliteit: Panama

Geboortedatum: (...).1988

Geboorteplaats: D. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag gezinshereniging in als echtgenote van de heer V.D.B.F. (...) (RR. xxx) met de Belgische nationaliteit, en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Er dient te worden opgemerkt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen. Er is geen sprake meer van een samenwoning met de Belgische referent. Uit de woonstcontrole door de wijkagent op 10.03.2022 blijkt dat betrokkene en haar zoon er niet meer wonen.

Nergens uit het dossier blijkt er nog sprake van een gezinscel zonder samenwoning. Verder blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene en haar zoon sinds 18.01.2022 afgeschreven zijn naar Panama.

Gezien dit gegeven, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

(...)”

Op 12 april 2022 beslist de gemachtigde ook ten aanzien van het minderjarig kind P.U.M.A. tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 29 april 2022. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2021 werd ingediend door:

Naam: P. U. (...)
Voorna(a)m(en): M. A. (...)
Nationaliteit: Panama
Geboortedatum: (...).2016
Geboorteplaats: Panama
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: xxx

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Er dient te worden opgemerkt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen. Er is geen sprake meer van een samenwoning met de Belgische referent. Uit de woonstcontrole door de wijkagent op 10.03.2022 blijkt dat betrokkene en zijn moeder er niet meer wonen.

Nergens uit het dossier blijkt er nog sprake van een gezinscel zonder samenwoning. Verder blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene en zijn moeder sinds 18.01.2022 afgeschreven zijn naar Panama.

Gezien dit gegeven, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 31 mei 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

ALGEMEEN

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat verzoekster in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat verzoekster met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van verzoekster garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat verzoekster geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

CONCREET

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging als echtgenote van een Belg en baseerde zich aldus op

□ art. 40ter, § 2, 1° Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen” □ en art. 40bis Vreemdelingenwet: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”

In de weigeringsbeslissing van de DVZ staat als motivering:

“Er dient te worden opgemerkt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen. Er is geen sprake meer van een samenwoning met de Belgische referent. Uit de woonstcontrole door de wijkagent op 10.03.2022 blijkt dat betrokkene en haar zoon er niet meer wonen. Nergens uit het dossier blijkt er nog sprake van een gezinscel zonder samenwoning. Verder blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene en haar zoon sinds 18.01.2022 afgeschreven zijn naar Panama.

Gezien dit gegeven, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen, en voldoet hij niet aan de vereisten voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”. (stuk 3)

De motivatie in de weigeringsbeslissing van het zoon van verzoekster is identiek (stuk 4).

Verzoekster meent dat deze motivering niet afdoende is en de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik een gedegen onderzoek heeft uitgevoerd.

Het is duidelijk dat de DVZ geen enkel werkelijk onderzoek heeft uitgevoerd. Het is niet te begrijpen dat de DVZ in haar beslissing van 12.04.2022 voorhoudt dat verzoekster (en haar zoon) beweerdelijk zouden zijn afgeschreven voor Panama; terwijl het uitgerekend de DVZ zelf is die een (terugkeer)visum heeft afgeleverd op 28.01.2022 met een geldigheidsduur van 1 jaar (stukken 12 + 13).

Op dit visum is ook de stempel te zien van binnenkomst via Schiphol op 31.01.2022 (stuk 12 + 13).

De DVZ had minstens een poging kunnen doen (desnoods via de lokale politie of autoriteiten) om verzoekster te benaderen en te interviewen in verband met de redenen van haar tijdelijk vertrek naar Panama.

Verzoekster zou dan hebben uitgelegd dat zij ingevolge de agressiviteits- en drankproblematiek van haar echtgenoot even afstand van hem had genomen; maar dat zij ondertussen opnieuw bij hem verbleef (tot begin maart 2022) en dat zij ondertussen ook zwanger was van hem.

Uit niets blijkt dat de situatie van verzoekster concreet werd onderzocht.

Motiveren dat er wordt geweigerd omdat verzoekster sinds 18.01.2022 zou zijn afgeschreven naar Panama terwijl er een visum werd afgeleverd op 28.01.2022; is een aanfluiting van de motiveringsplicht.”

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden akten uitdrukkelijk zijn gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Er wordt in beide bestreden beslissingen verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten de bestreden beslissingen ook een motivering in feite. De gemachtigde motiveert dat niet wordt aangetoond dat de verzoekster en haar zoon zich bij de Belgische referentiepersoon komen voegen. De gemachtigde verwijst naar de woonstcontrole door de wijkagent op 10 maart 2022 waaruit blijkt dat de verzoekster en haar zoon niet meer bij de referentiepersoon wonen. De gemachtigde motiveert verder dat nergens uit het dossier blijkt er nog sprake van een gezinscel zonder samenwoning

en dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verzoekster en haar zoon sinds 18 januari 2022 afgeschreven zijn naar Panama.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen, *in casu* artikel 40*ter* *iuncto* artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)”

§ 2. *De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40*bis*, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Zoals vermeld in de thans bestreden akten, heeft de verzoekster op 19 oktober 2021 in eigen naam alsook voor haar minderjarige zoon een aanvraag ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar echtgenoot respectievelijk stiefvader, de heer F.V.D.B., die de Belgische nationaliteit heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekster eind 2021 samen met haar zoon terugkeerde naar Panama, alwaar zij op 18 januari 2022 bij de Belgische ambassade te Panama-stad een terugkeervisum aanvraag voor haarzelf en haar minderjarige zoon. Zoals blijkt uit de door de verzoekster bijgebrachte stukken alsook uit de stukken van het administratief dossier, werden de terugkeervisa verleend bij beslissing van 28 januari 2022. Op 31 januari 2022 keerden de verzoekster en haar zoon terug naar België.

De vaststelling dat "*(u)it de woonstcontrole door de wijkagent op 10.03.2022 blijkt dat betrokkene en haar zoon er niet meer wonen*" wordt door de verzoekster op zich niet betwist. Deze vaststelling volstaat echter niet om de bestreden beslissingen in rechte en in feite te schragen. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan immers geen samenwoning, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Ook de verweerder motiveert in deze zin waar hij stelt dat er nergens uit het dossier blijkt dat er nog sprake is van een gezinscel zonder samenwoning en dat verder uit het rijksregister blijkt dat de verzoekster en haar zoon sinds 18 januari 2022 afgeschreven zijn naar Panama. Dit wordt wel door de verzoekster betwist.

De verzoekster betoogt dat het niet te begrijpen is dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat zij en haar zoon sinds 18 januari 2022 afgeschreven zijn naar Panama terwijl het uitgerekend de Dienst Vreemdelingenzaken zelf is die haar en haar zoon een terugkeervisum hebben afgeleverd op 28 januari 2022 met een geldigheidsduur van één jaar. De verzoekster verwijst ook naar haar paspoort en dat van haar zoon waaruit blijkt zij op 31 januari 2022 via Schiphol de Schengenzone terug binnenkwamen (zie inventaris verzoekschrift, stukken 12 en 13). Dit betoog vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Samen met de verzoekster stelt de Raad vast dat het motief dat de verzoekster en haar zoon sinds 18 januari 2022 zijn afgeschreven naar Panama, niet langer stand houdt in het licht van de vaststelling dat de verweerder bij beslissing van 28 januari 2022 aan de verzoekster en haar zoon een visum C heeft toegekend voor een geldigheidsduur van één jaar van 30 januari 2022 tot 30 januari 2023 en zij vervolgens reeds op 31 januari 2022 de Schengenzone terug binnenkwamen.

Het gegeven dat in de bestreden beslissingen tevens wordt gemotiveerd: "*Nergens uit het dossier blijkt er nog sprake van een gezinscel zonder samenwoning*" kan de bestreden beslissingen niet schragen. Het komt de verweerder immers toe om op basis van de juiste feitelijke gegevens en aan de hand van concrete motieven te motiveren waarom hij de mening is toegedaan dat de verzoekster en haar zoon niet langer een gezinscel vormen met de heer F.V.D.B.

De Raad benadrukt dat hij geen feitenrechter is en niet de bevoegdheid heeft om een beoordeling in de plaats van het bestuur te maken. De beoordeling of de verzoekster en haar zoon daadwerkelijk een gezinscel vormen met de heer F.V.D.B., komt de verweerder toe.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de beide bestreden beslissingen.

Hoger onder punt 2 werd reeds vastgesteld dat de verweerder geen nota met opmerkingen heeft ingediend. Ook ter terechtzitting werd geen verweermiddel aangebracht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE